

Pestszentimrei Öröm Hír Levél

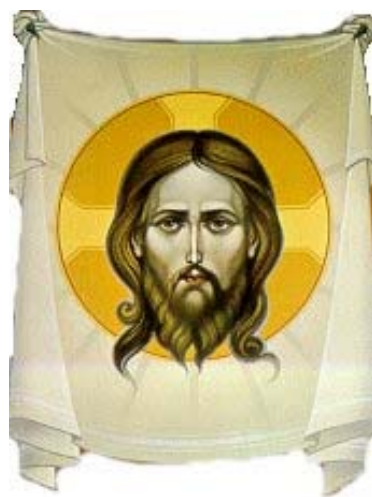
A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
9. szám (2. évfolyam/2.) - 2005. február

NAGYBÖJT - „Lelki adósságok” elengedése...

A Mózesi törvény előírta, hogy a jubileumi évben (minden 50. év) szabadítsák föl a rabszolgákat, a zálogba adott földeket juttassák vissza Izraelben és minden adósságot engedjenek el. A társadalmi igazságosság helyreállítása mögött ott élt a meggyőződés, hogy a választott nép minden tagja az Úr szent (és szabad) tulajdona. A valóságban persze ezek a törvények nagyrészt eszmények maradtak, mégis prófétai módon előre hirdették az igazi szabadulást, amit majd a Messiás valósít meg. Ennek a törvénynek a lelkét ma is mindenki megszívlelheti. A nagyböjt végül is erre szólít fel: Kinek a "lelki" adósságait kellene elengednem (azaz megbocsátanom)? És fordítva: Ki felé vannak még rendezetlen lelki tartozásaim? A lelki adósságok terén megvizsgálhatom az emberi kapcsolataimat: Pl. régóta föl nem keresett rokon; meg nem köszönt levél;

elhidegült kapcsolatot; gyermekek rutinná vált nevelése... De az Úristen felé is megnyithatom újra bezárkózott szívemet: egy alapos szentgyónással, keresztúttal, böjttel, imádsággal.

Mi indít el ezen az úton? Mi finomítja érzékenységünket? Máté írja le a 10 ezer talentummal tartozó szolga példabeszédét, akinek Ura minden tartozását elengedte. Az elengedés elengedésre indíthatna, a nagylelkűség nagylelkűséget szülhetne, az Úrnak mégis ezt kell mondanania: "Én minden tartozásodat elengedtem neked, mert kérted. Nem kellett volna neked is

megkönyörölnöd szolgatársadon, ahogy én is megkönyörültem rajtad?" (18,33) Ha át tudod élni most nagyböjtben, hogy Isten szabaddá tesz, akkor érzed meg a sürgetést, hogy te is hasonlóan cselekedj! Ehhez kívánok áldott húsvéti készüléteket.

Gödölle Márton atya

Plébánosi beszámoló a 2004-es évről**Lelkipásztori beszámoló:**

Örömmel adok hálát az Istennek mindazért a megújulásért, amelyet az Ő szeretete hív elő egyházközségünkben. Célom az, hogy Jézus akarata szerint a plébániához tartozó és idejáró hívekből mindinkább eleven szeretet-közösség formálódjon és a közösségi élet mind több szintjén alakuljanak meg élő csoportok. Örömmel vagyok tanúja annak, hogy a vasárnapi szentmiséken létszámban is látványosan megerősödtünk, de még jobban örülök, hogy egyre több gyermek, fiatal és család kapcsolódik be aktívan az ünneplésbe. Liturgiánk egyre szebb. Megalakult a gitáros ifjúsági énekkar és zenekar. Ministráncsapatunk immár 26 főből áll, és külön öröm volt, hogy közülük 20-an szolgálták végig kitartóan a húsvéti Háromnap hosszú szertartásait, emelve az ünneplés fényét és családi jellegét. A tavalyi tanév során várakozáson felüli létszámban alakultak meg a plébániai hittancsoportok: 7 csoportban 90 hittanossal. 2004 szeptemberétől ez tovább emelkedett: 8 csoportban közel 120 fővel. Kitartóan szerveztük a szombati hittanos kirándulásokat, változó létszámmal, de mindig megvidámodva érkeztünk haza. Működik a felnőtt Bibliaóra, van ifjú házások hittana (ennek kellene új lendületet adni!), és az ősz folyamán indult a Baba-mama klub. Nyári hittanos- és ifi táborokban 50-en vettünk részt. Immár hagyományossá válnak templomunkban az adventi, újévi és húsvéti koncertek. Húsvét óta jelenik meg havi értesítőnk, a Pestszentimrei ÖrömhírLevél 400 példányban.

Mindezek mellett még hosszú út áll előttünk, és Krisztus szeretete tovább

sürget minket: Megújításra váró feladataink közül csak néhányat említek: a karitás, a misszió lelkületének erősítése közösségünkben, a családok intenzívebb bevonása, de hosszan lehetne folytatni a sort. Köszönöm munkatársaimnak és a sok-sok testvérnek mindazt a szolgálatot, segítséget, amellyel együtt igyekszünk építeni Isten Országát Pestszentimrén.

Lelkipásztori statisztika:

Keresztelések száma: 24
Elsőáldozók száma: 23
Bérmáltak száma: 14
Házasságkötések száma: 5
Temetések száma: 103

Pénzügyi beszámoló:

Át hozat 2003. évről: **563.265.- Ft**

2004. évi bevételek összesen:
7.158.339.- Ft

Ebből:

- Önkéntes hozzájárulás (egyházi adó): 993.400.-
- Adomány: 618.600.-
- Perselybevétel: 3.279.074.-
- Stóla, stipendium : 1.610.000.-
- Egyéb bevétel: 657.265.-

2004. évi kiadások összesen:
6.770.812.- Ft

Ebből:

- Személyi jellegű kifizetések: 2.539.800.-
- Járulékok: 415.700.-
- Plébánia és közösségi élet fenntartási költsége: 2.120.150.-
- Templom fenntartási költsége: 397.654.-
- Beruházás, felújítás: 567.430
- Egyéb kiadás: 730.078.-

2004. évi év végi maradvány:
950.792.- Ft

Segítettünk!

Minden várakozást felülmúló eredményt hozott a délkelet-ázsiai szökőár sújtotta térség megsegítése céljából rendezett január 9-i országos katolikus gyűjtés: 350 millió forint gyűlt össze, amely összegből 320 millió forint a templomokban, 30 millió forint pedig a Magyar Katolikus Karitásztól számlájára érkezett. **Egyházközségünk 430 ezer forinttal támogatta a katasztrófa sújtotta délkelet-ázsiai testvéreinket.** Köszönjük minden adakozó segítségét!

Ökumenikus imahét 2005. jan. 16-22.

19-én, szerdán Márton atya a szőlősgazdáról, s a különböző időben érkező munkásokról szóló példabeszédet olvasta fel. Az elmélkedésben az volt rám igen nagy hatással, amikor azt mondta az atya: „Én voltam a korán érkező, a zsörtölődő, az utoljára érkező, mindegyik én voltam” (így, egyes szám első személyben). Ez egy igen nagy segítség volt, hogy beleéljem magam, s úgy gondoljam át a példabeszédet, hogy „én” (most már magamra értve) voltam valamennyi szőlőmunkás:

Felkelek korán. Hajt az önérzet is, hogy kelljek valakinek, de a gyomrom is: kell a pénz, hogy ennivalót vehessek a magam és családom részére. Hát felkelek korán, s megyek a piacra. A Gazda jön, s felfogad. Feszít a büszkeség! Persze, nem sok ilyen dolgos, szorgalmas ember van, mint én. Micsoda áldozatot hozok a családomért, meg a Gazdáért! Már dicsfényt képzelek a fejem körül. Én a mártír, én a szent! Valójában jó pénzt ígért a gazda. Munka közben tervezgetem, mi mindent veszek majd, ha lesz pénzem. Nagyon süt a nap.

Lassítok, nyújtózkodom, lazállok is egy kicsit, amikor nem látnak. Lenézem a későn jövőket. Kellett nekik lustálkodni. Majd irigyelnek este, amikor megkapom a sok pénzt.

Este csalódás ér. Reklamálok. A gazda elutasít. Jól van – gondolom - máskor én is későn jövök. Megteszem - bár az ágyban nem érzem jól magam. A kísértő nyugtat, hogy nekem is jár egy kis pihenés. Meg aztán akkor sem kapok többet, ha korán megyek.

A piacon nyugtalanul forgatom a fejem. Nem jön a gazda. Sem ő, sem más. Lehet, hogy senkinek sem kellek? Nem kapok munkát, s este nem lesz pénz... sem sok, de még kevés sem... jaj, csak jönne a gazda, és fogadna fel... bármilyen kevéssel beérem... mennyivel jobb volt nyugodtan dolgozni egész nap: tudtam, hogy estére lesz pénzem... most meg itt tétlenül idegeskednem... soha többé nem teszek ilyet... csak most az egyszer fogadj fel, uram, ígérem, hogy máskor korán jövök, most meg kevéssel is beérem... s még hőzöngtem is, amikor pedig jó pénzt kaptam... jaj, de bánom.

A Gazda jön, felfogad, kedves hozzám, nem érezteti a korábbi bűnömet... milyen nagylelkű, nem olyan kicsinyes, mint én... S mennyivel jobb a közelében lenni, mint a piacon, a nagy bizonytalanságban. Nem baj, ha nem is adja meg az egész napszámot, kevéssel megelégszem... Akkor is jobb, mint a semmi, ha csak annyit ad, amennyit megérdemlek... Ígérem, hogy ezután mindig korán kelek, s nagyon becsületesen fogok dolgozni...

Este egész napszámot kapok! Nem érdemlem meg... Bizony, ez nem igazság, ez sokkal több annál... ez IRGALOM! Micsoda isteni pedagógia!

Bocsáss meg Uram, hogy korábban kritizálni mertem jószágodat. Ígérem, hogy soha többé nem teszem. Minden nap, reggeltől estig, hűségesen fogok dolgozni, hiszen nem is nehéz a munka („az én igám édes...”). A közelséged erőt, békét, nyugalmat sugároz. Jó, nagyon jó az Úr szőlőjében tevékenykedni. – Azt szeretném, hogy minden nap tudjak örömet okozni neked, segíts meg ebben édes, jó Istenem! Úgy legyen!

Polgári Ottília

Példaképeink

Szent Cirill és Szent Metód

E két szent összekötő kapocs, szellemi híd a keleti és nyugati hagyomány között, melyek az egyetlen egyház egységes hagyományában futnak össze. Ők a keleti és nyugati testvéregyházak ökumenikus törekvéseinek példaképei és szószólói, hogy imában és párbeszédben ismét megtaláljuk a látható egységet, a tökéletes és mindent átfogó egységet, azt az egységet, amely "sem felszívódás, sem beolvadás". Az egység találkozás igazságban és szeretetben: Isten Lelkének ajándéka. Cirill és Metód karizmatikusan hozzájárultak Európa építéséhez nemcsak a keresztény vallásos közösségben, hanem civil és kulturális vonalon is. (II. János Pál pápa 1985-ben kiadott körleveléből)

Egy Leó nevű császári hivatalnok gyermekei voltak. A fiatalabb Konstantin (Cirill a kolostori neve volt) először szülővárosában, Tessalonikában, majd Konstantinápolyban tanult. 858 táján visszavonult egy kolostorba, ahová már évekkkel előbb belépett a bátyja, Metód.

A nyugati szláv törzsek, amelyek a népvándorlás után letelepültek és megalkották a nagy morva birodalmat, a 9. század elején magas színvonalú politikai és kulturális életet éltek. Készek voltak a kereszténység elfogadására, de ha a germán területről érkező misszionáriusok térítik meg őket, az politikai függőséget is jelentett volna. Ezért Raszisztzláv, a birodalom uralkodója a kereszténységnek olyan formáját kereste, amely országa és a szláv népek önállóságát nem fenyegeti. Kívánsága teljesülni látszott, amikor a bizánciak egy csoport keresztény térítőt küldtek, akik közül különösen két testvér tűnt ki: Konstantin áldozópap és Metód szerzetes. Konstantin drága kincset hozott magával: a perikopákat és liturgikus szövegeket, amelyeket görögből ő fordított szláv nyelvre, és lejegyzésükhöz maga állított össze írásjeleket (ez az ún. glagolita ábécé, a cirill ábécé ősi formája). A két testvér gyermekkorra óta beszélt a szláv nyelvet, de születésük, képzésük szerint görögök voltak. Az a meggyőződés határozta meg missziós tevékenységüket, hogy minden nép hivatalos az üdvösségre, és Krisztus minden emberért meghalt, mindenkit el akar vezetni az igazság ismeretére, görögöt és barbárt egyaránt. Csak efelől az igazán „katolikus” fölfogás felől érthető a két testvér harca a szláv liturgiáért. „A nap nem ugyanúgy süt mindenkire? Nem ugyanazon a módon lélegzünk mindnyájan?” – mondták ellenfeleiknek.

Rómában II. Hadrián pápa a szláv nyelvű istentisztelet jóváhagyta. E történelmi döntéssel a testvérek erőfeszítéseit siker koronázta. Nem sokkal ezután Konstantin megbetegedett, és 869. február 14-én, negyvennégy éves korában meghalt. Testét az „örök

városban” a Szent Kelemen-bazilikában helyezték nyugovóra, és mind a mai napig ott tisztelik. Metód 885 virágvasárnapján halt meg, és székesegyházában temették el. Ez valószínűleg a morvaországi Velehradban volt (ma Staré Město). Mind a népnek szóló gazdag liturgikus életért vállalt fáradozásban, mind a népnyelv liturgikus használatában az őskeresztény hagyomány örökösei voltak.

Az egyház **február 14-én** (Cirill halálának napján) ünnepli a szent testvéreket.

Az Oltáriszentség

Kedves testvéreim! Isten kegyelméből és Márton atya jóvoltából január végén ott lehettem Egerben az Országos Lelkipásztori Napokon.

A találkozó témája: az Eukarisztia, a Plébánia és a Hivatás volt. Csodálatos előadások voltak a témákkal kapcsolatban, ezért éreztem úgy, hogy egy kicsit írjak nektek róluk. Én most az Eukarisztiáról szeretnék írni.

Szent Lukács az Apostolok Cselekedeteiben így jellemzi a jeruzsálemi híveket: „Állhatatosan kitartottak az apostolok tanításában és közösségében, a kenyértörésben és az imádságban” (ApCsel 2,42).

Csak hálásak lehetünk Szent Lukácsnak, mert ezzel a mondatával rámutatott arra,

hogy már akkor, a kezdet kezdetén a „kenyértörés”, az Eukarisztia volt az egyház életének a központja. Ez egyébként is érthető, hiszen míg a többi szentség kegyelmet közvetít, addig az Eukarisztia magával a Kegyelem Szerzőjével egyesít. Ha megfigyeljük, az egyház gyakorlatában minden szentség valamiképp az Eukarisztia felé irányul: a keresztség és a bérálás feljogosítanak a vételére; a bűnbánat és a betegek szentsége előkészítenek méltó fogadására; az egyházirend szentsége hatalmat ad létrehozására; a házasság pedig a maga egyé formáló szeretetével szimbóluma annak a bensőséges egyesülésnek, ami Jézus és az áldozó között létrejön. Az első, amire föl kell figyelnünk az, hogy Jézus a kenyér és a bor színében valóságosan jelen van.

Jelenlétének kimutatása nem a mikroszkóp feladata, hanem a hité. Jézus mondta: „Aki ezt a kenyeret eszi, örökké él!”. A másik, amit szem előtt kell tartanunk az Eukarisztiával kapcsolatban az, hogy benne jelenvalóvá lesz a keresztáldozat is. Jézus meghozta értünk a megváltó áldozatot s ugyanakkor valami egészen újat hozott azzal, hogy ennek a keresztáldozatnak a gazdagságát az Eukarisztiába helyezte. Ezért annyira drága nekünk a szentmise. Aquinói Szent Tamás, akinek jan. 28-án volt az ünnepe, és aki az oltáriszentség nagy hittudósa, csodálatos himnuszokat írt róla. Csak kettőt említenék: Az Úrnapi himnusz és az Éneklő Egyház 157. számú énekét: Adoro te devote, azaz: Imádlak és áldlak, Isten, rejtelem! A szentmise Jézus keresztáldozatát jeleníti meg, amellyel Jézus engesztelést nyújtott a világ bűneiért. Amellyel megváltott bennünket és lehetővé tette, hogy Isten gyermekei lehessünk. Jézus azt akarta, hogy a részesedés minél

elérhetőbb legyen, ezért választotta a legáltalánosabb ételt-italt és tette meg áldozati testvévé és vérévé. Apostolainak megparancsolta, hogy tegyék ők is, utódaik is, és valahányszor a szentmisében elismélik a rendelés szavait, mögöttük ott áll Jézus tekintélye és létrejön a csodálatos átváltozás. Így hirdették a keresztények mindenkor az Ő halálát és hirdessük mi is az Eukarisztia ünneplésével, amíg csak el nem jön.

Balázs kántor

Elvesztett dolgainkról

Bizony sok minden eltűnik manapság ebben az országban. Van egy közkedvelt villanyoszlop a környékünkön, amelyre naponta ragasztanak újabb és újabb hirdetőanyagokat. Ezeket elkóborolt kutyákról, elvesztett cicákról olvashatunk. Látható az állat fotója, külön felsorolják ismertetőjegyeit, és feltűntetik a szűkmarkúnak nem mondható pénzjutalmat. Az adatok mögött pedig mindig érezhető, hogy mennyire hiányzik a hirdetőnek a megszokott, hűséges társ. Bevallom, ezért én sokszor jobban sajnálom az elárvult gazdit, mint a gazdátlaná vált jószágot.

A közelmúltban a megsárgult szórólapok között egy frisset vettem észre. Döbbenet láttam egy idős asszony fotóját, és megrendüléssel olvastam a szöveget: „Keressük édesanyánkat...”, aztán következett az eltűnés dátuma, az édesanya néhány ismertetőjegye, ruházata. A plakát szövege mögött pedig ott sűrűsödött egy család kétségbeesése, reménye és reménytelensége. Arra járva naponta megnéztem az édesanya szomorú arcát abban bízva, hogy hátha valami csoda folytán ebben a kaotikus emberi

masszában felismerem és hazavihetem ezt az elveszett édesanyát. Aztán a plakáttal együtt a remény is elkopott. Beláttam, hogy ebben a világban egy elkóborolt eb előbb feltűnik, mint egy elveszett édesanya. A hirdetés azonban sokáig kint függött, és dacolva a téli időjárással és a reménytelenséggel szakadozva is őrizte egy család aggódását és szeretetét.

Lám, édesanyát is lehet így keresni.

Akkor én is készíték egy nagy plakátot, és kifeszítem erre az oszlopra:

„Keressük édes hazánkat! Elvesztett 2004. december 5-én. Keresi másfél millió magyar határon innen és öt millió a határon túl.”

Tudom én, kevés az esély arra, hogy majd együtt megtaláljuk, mert ebben az országban ma már olyan a helyzet, hogy egy elkóborolt eb előbb feltűnik, mint az elvesztett haza, de a sárguló papír dacolva az időjárással, foszlányaiban is hirdeti majd az édes haza némely gyermekének aggódó szeretetét.

Lukács Erzsébet

Gyermeki áhitat

Az esti szentmisére mentem. Mivel időben érkeztem, kevesen voltak még a templomban. Ilyenkor a pad közepére szoktam ülni, hogy a később érkezők nyugodtan letelepedhessenek mellém mindkét oldalról. Aztán szaporodtak a hívek. A mögöttem lévő padba is érkeztek többen. Nem figyeltem egyáltalán, de olyan csendben voltak, azt gondoltam, hogy mind felnőttek. A szentmise megkezdése után ritkán, rövid gyereksuttogást hallottam. Egyáltalán nem zavart sem az áhitatban, sem a prédikáció hallgatásában. Nem is lehetett

érteni, hogy mit mond a gyerek, olyan halkán suttogott.

Amikor Márton atya a prédikáció közben azt kérdezte: „Otthon érzitek magatokat a templomban?” – a kisgyerek kicsivel emeltebb hangon, lelkesedéssel súgta: „Igen!” – Ezt is csak én hallhattam, mivel közvetlenül előtte ültem, s valószínű, hogy ő az édesanyja ölében volt. Ez igen. Ezzel az egy szóval, a hangsúllyal, a hangerősséggel egy kitűnő bizonyítványt állított ki a szüleiről is, s önmagáról is. Biztosan ilyen gyerekekről mondta az Úr Jézus, hogy ilyeneké a mennyek országa. – Már annak is örülünk, ha egy óvodás korú gyerek a templomban szentképekkel, vagy mással csendben eljátszogat, s nem zavar senkit. De az én kis szomszédom nem játszott, ő figyelt, s értette, felfogta a történéseket. Ő is, mint a buzgó felnőtt, részt vett a szentmisén!

De jó volna, ha minden szülő így nevelné a gyerekeit, s minden gyerek ilyen volna!

Egy dédi (PO)

Gyerekeknek

Az alábbi „recepttel” szeretnénk ötletet adni ahhoz, hogyan lehet a gyerekeknek „kézzelfoghatóbbá” tenni a nagyböjti készülődést.

Hozzávalók: kb. 40-50 cm hosszú, vékony, hajlítható vessző, a húsvétig hátralevő napok számával megegyező aranszínű, vékony (kb. fél cm vastag, 2 cm hosszú) kötözőszalag (valamint ebből egy hosszabb darab is), ugyanennyi gombostű, továbbá papír, ceruza, boríték, gyertya.

Elkészítés: a vessző két végét kötd össze, így egy kört (koszorú alap) kapsz.

Óvatosan szúrd át a gombostűket a vesszőn egymástól nagyjából egyező távolságra. Váltakozva az egyik kicsit a kör közepe felé, a másik kicsit kifelé dőljön. Ez jelképezi a töviskoronát.

Egy-egy papírra írd fel, mik azok a dolgok, amiket nehezedre esik megtenni, vagy nem tudsz lemondani róluk (pl. „nehéz reggel felkelni, leckét írni ... nem tudok lemondani a TV-ről, vacsoráról...”) Tedd be a cédulákat egy borítékba. Minden reggel húzz ki egyet ezek közül és próbáld megtenni azt, ami nehéz, vagy lemondani arról, ami eddig mindennapjaid fontos része volt. Ha sikerült, este egy gombostűre fűzzél rá egy szalagocskát. Így tegyél minden nap, egészen húsvétig. (Ha elfogynak a cédulák, tedd vissza a borítékba a már korábban „teljesítetteket”.) Ha a kitartásod és Jézus iránti áldozatos szereteted töretlen marad, húsvétra egyetlen „tüske” sem lesz a koszorún. Átváltozik mindegyik egy-egy sugárrá, a töviskoszorú pedig a „Feltámadt Jézus glóriájává”. Még látványosabbá teheted az átalakulást, ha nagyszombaton a koszorút formázó vesszőt is körbetekered egy hosszabb aranszalaggal. Saját szemekkel is láthatod majd az átalakulást, amikor egy gyertyát gyújtasz a „koszorú-glória” közepén és imádban odaajándékozod Annak, aki valójában is glóriává változtatta a töviskoszorút.

Hirdetések

SZENTMISÉK RENDJE:

Vasárnap és ünnepnap: De. 8 és 10 órakor és este 6 órakor.

Hétköznap: Minden reggel 7 órakor; este 6 órakor: hétfőn, csütörtökön és pénteken.

Litánia: Vasárnap az esti szentmise előtt fél órával.

Elsővasárnapon az esti szentmise előtt egy órával **szentségimádás**.

Elsőcsütörtökön az esti szentmise után **szentségimádás Jézus Szíve tiszteletére**.

Minden péntek este ½ 9-től fél óra csendes szentségimádásra van lehetőség a templomban egyházközségünk megújulásáért.

Gyóntatás: A reggeli szentmisék előtt és alatt. Vasárnap a szentmisék alatt. Minden pénteken du. 5-től 6-ig.

A plébániahivatal félfogadási ideje:

Hétfő és Szerda De. 9-11 óra

Kedd és Péntek Du. 16-18 óra

Esküvőt 3 hónappal előre kérjük bejelenteni.

Keresztelési, bérmálkozási kérelmet a plébánossal kell megbeszélni.

Plébánosi hirdetések

Hamvazószerdával megkezdődött a **nagyböjti idő** 40 napja. Készüljünk lelki összeszedettségben Krisztus feltámadásának ünnepére. Hamvazószerdán és Nagypénteken szigorú böjti nap van, legfeljebb háromszori étkezéssel,

egyszeri jóllakással, hústilalommal. Reggel és este tartunk szentmisét hamvazkodással, de hamvazkodni lehet majd Nagyböjt I. vasárnapján is.

Nagyböjt péntekjein keresztutat járunk az esti szentmise előtt, ¼ 6-tól.

Febr. 19-én szombaton de. **plébániai lelkinapot** tartunk a plébánián az ifjúsági és felnőtt korosztály számára. Kezdődik reggel 9-kor és tart 13 óráig.

Március 4-én pénteken este 6-tól ½ 10-ig kerületi nagyböjti ifjúsági találkozót tartunk Pestszentlőrinci Főplébánia kultúrházában.

Az **ifjú házaspárok hittan** ezentúl csak kéthetente lesz hétfőnként.

*Plébániánkon **Baba-mama klub** indult. A Cserkészházban minden szerdán de. ½ 10-től ½ 12-ig várjuk játékokra, beszélgetésre, találkozásra a kismamákat és gyermekeiket.*

Az **önkéntes hozzájárulást (egyházi adót)** még mindig nagyon kevesen fizetik egyházközségünkben, ami lelkiismereti kötelezettség a plébánia katolikusai számára. A Püspöki Kar határozata szerint ez a bruttó bevétel 1 %-a. Lehet évente vagy félévente vagy még gyakrabban fizetni az irodában vagy szentmisék után.

*Szeretettel várjuk a fiatalokat és általános iskolás hittanosainkat plébániánk **gítáros ifjúsági énekkarába**. A próbák időpontja: minden vasárnap délelőtt 9-től 10-ig (a 10 órás szentmise előtt).*

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia (1188 Budapest, Nemes u. 17. T.: 292-3113, E-mail: sztimrepleb@mail.datanet.hu). *Felelős kiadó:* Gödölle Márton plébános, mobil: 06-30-263-8524. E-mail: mgodolle@mail.datanet.hu. *Felelős szerkesztő:* Bönöczk Péter, tel.: 06-20-555-1160, E-mail: p.bonoczk@freemail.hu. *Internet:* www.communio.hu/pestszentimrei